

ADVENT 2021

IMAFONAL

Bizalom:

Bizakodás:

Biztonság.

Ebben az évben

a bizalom

témaköréhez csoportosítottuk az adventi imákat, hiszen az utóbbi idő mindannyiunk ösbizalmát megtépázta.

A bizalom látás. A bizalom egy szemüveg. Képes a dolgokat más látószögből nézni. Aki hit nélkül él, az annyit lát, ami előtte van. Egy ember egy ember. Egy pohár víz nem más, mint egy adott mennyiségű H₂O molekula. A hit és a bizalom képes egy pohárban is az élet vizét meglátni. Egy átadott pohár víz minden lehet, amit elmondhatunk. Egy ember az életünk szeretetének kiteljesedése lehet. Van olyan életszakasz, amikor ez az imánk: Uram, ugye lesz ennél jobb?! De biztos, hogy ezek az életszakaszok alakítják ki bennünk a kitartást, és mélyítik a bizalmat.

Hinni, hogy Isten mindenből jót tud kialakítani. Hinni, hogy minden az ő kezében van. Még ha most hullámként vergődök is kételkedésemben ide s tova, de egyszer partot fogok érni.

A hit bizalma arra hív meg minket, hogy vegyük fel azt a szemüveget, amely távolra is lát.

Ebben a kis imafonalban minden nap egy Zsoltárral, egy bibliai Igével, egy imával és egy idézettel szeretnénk kikapcsolni a zakatolást, és ünnepelni!

Az imafonalat négy lelkész örömmel és várakozással készítette!

Aki szeretne egyéni imát megfogalmazni, írjon a honlapon található

imafalra: **www.imakozosseg.hu**

címünk: **csendemberek@gmail.com**

november 28. vasárnap

27. zsoltár

Világosságom és segítségem az ÚR, kitől félnék? Életemnek ereje az ÚR, kitől rettegnék? Ha rám támadnak is a gonoszok, szorongató ellenségeim, hogy marcangoljanak engem, majd megbotlanak, és elesnek. Ha egy egész tábor jön is ellenem, nem fél a szívem. Ha háború tör is rám, én akkor is bizakodom. Egy dolgot kérek az ÚRtól, azért esedezem: hogy az ÚR házában lakhassam egész életemben; láthassam, milyen jóságos az ÚR, és gyönyörködhessem templomában. Megóv engem sátrában a veszedelem napján. Elrejt sátra mélyén, magas kősziklára helyez engem. Így hát fölemelt fővel állok ellenségeim között, ezért örvendezve mutatok be áldozatot az ÚR sátrában, és éneket zengek az ÚRnak. Halld meg, URam, hívó hangomat! Könyörülj rajtam, hallgass meg! Ha ezt mondod: Járuljatok színem elé, szívem így válaszol: Színed elé járulok, URam! Ne rejtsd el előlem orcádat, ne utasítsd el haragosan szolgálodat! Te vagy az én segítségem, ne vess el, ne hagyj el, szabadító Istenem! Ha apám, anyám elhagyna is, az ÚR magához fogad engem. URam, taníts meg utadra, vezess a helyes ösvényen, mert ellenségeim vannak! Ne dobj oda ellenségeim indulatának, mert hamis tanúk támadtak rám, bosszút lihegnek. De én hiszem, hogy még meglátom az ÚR jóságát az élők földjén. Reménykedj az ÚRban, légy erős és bátor szívű, reménykedj az ÚRban!

János 16,33.

Én mégsem vagyok egyedül, mert az Atya velem van. Ezeket azért mondom nektek, hogy békességetek legyen énbennem. A világon nyomorúságotok van, de bízzatok: én legyőztem a világot.

Uram, most csendben vagyok előtted. Látod, mennyire kikopott szívemből a bizalom. Most szeretnék behelyezkedni az Irgalom anyaölébe. Szeretnék visszatérni az Ősbizalomba. Veled fogok majd sokat beszélgetni Adventben. Veled, aki velem vagy és szeretsz, reményt adsz és közelséget. Sejttem világosságodat. Látom az élet árnyoldalait. Mégis beléd kapaszkodom. Köszönöm neked, hogy közelebb vagy hozzám, mint ahogy ezt érzékelem. Ámen

„Bűnbánatunkban még nem bízunk eléggé Isten bocsánatában; még alábecsüljük bocsánatának és irgalmának nagyságát. Azt, hogy „emberfia nem követhet el olyan nagy bűnt, amely kimerítené az Isten végtelen szeretetét”. És a szent életű sztarec (Dosztojevszkij Karamazov testvérek című művében) itt másodszor is visszatér, szinte makacsul, a félelemre: „Csak a bűnbánattal törődj szakadatlanul, a félelmet pedig űzd el”. Igen, Isten szeretete végtelen; de ennek az igazságnak fölismerése, alázatos és teljes belátása után a sztarec nem keveset kér gyónójától sem. Nevezetesen azt, hogy többé soha semmitől ne féljen, vagyis oly mély bizalmat és bánatot, amely minden félelmet elűz lelkéből. Dosztojevszkij valóban ismerte, s ezért meghökkenítő egyszerűséggel és pontossággal tudott beszélni a bűn és a bűnbánat természetéről!”

(Pilinszky János: A Karamazov testvérek margójára)

november 29. hétfő

57. zsoltár

Könyörülj, Istenem, könyörülj rajtam, mert nálad keres oltalmat a lelkem! Szárnyaid árnyékában keresek oltalmat, míg elvonul a veszedelem. A felséges Istenhez kiáltok, Istenhez, aki mellém áll. Segítséget küld nekem a mennyből, csúffá teszi üldözőimet. Isten elküldi szeretetét és hűségét. Oroszlánok között fekszem, amelyek felfalják az embereket. Foguk lándzsa és nyíl, nyelvük éles kard. Magasztaljanak téged a mennyben, Istenem, dicsőítsenek az egész földön! Hálót vetettek lábaim elé, megalázták lelkemet. Vermet ástak nekem, de maguk estek bele. Kész a szívem, Istenem, kész a szívem arra, hogy énekeljek és zengedezzek! Ébredj, lelkem, ébredj, lant és hárfa, hadd ébresszem a hajnalt! Magasztallak, Uram, a népek közt, zsoltárt zengek rólad a nemzetek közt, mert szereteted az égig ér, hűséged a magas fellegekig. Magasztaljanak téged a mennyben, Istenem, dicsőítsenek az egész földön!

Máté evangéliuma 6, 25-30.

Ezért mondom nektek: ne aggódjatok életetekért, hogy mit egyetek, vagy mit igyatok, se testetekért, hogy mibe öltözködjetek. Nem több-e az élet a tápláléknál, és a test a ruházatnál? Nézzétek meg az égi madarakat: nem vetnek, nem is aratnak, csűrbe sem gyűjtenek, és a ti mennyei Atyátok táplálja őket. Nem vagytok-e ti értékesebbek azoknál? Aggódásával pedig ki tudná közületek meghosszabbítani életét csak egy perccel is? Mit aggódtok a ruházatért is? Figyeljétek meg a mező liliomait, hogyan növekednek: nem fáradoznak, és nem fonnak, de mondom nektek, hogy Salamon teljes dicsőségében sem öltözködött úgy, mint ezek közül akár csak egy is. Ha pedig a mező fűvét, amely ma van, és holnap a kemencébe vetik, így öltözteti Isten, nem sokkal inkább titeket, kicsinyhitűek?

Istenünk, Te vagy az otthonunk, az a puha fészek, ahol bizalommal létezhetünk. Mi mégis sokszor vacogunk, és elveszítjük azt a szemüveget, amelyen keresztül jól látszik az élet. Jaj, segíts, hogy ezt újra megtaláljuk! Hadd lássuk a madarakat, a virágokat, ezt a szép világot, hisz ez mi magunk vagyunk. Kérünk, tégy hallóképessé minket! Istenünk, várva várunk Téged! Ez a világ pedig minket vár, akik bizalmat sugárzunk! Add meg nekünk, hogy e két várákozás beteljesedjen! Ámen

„Amikor kihagy az ünnepből a megemelőt, ebben valami mélyebb és alapvetőbb baj árulja el magát. Egész hitünket, annak mélységét, forrását kell megvizsgálnunk. Harcba kell szállnunk azért, ami elveszett, hogy a járulékos elemek nyomasztó romhalmaza alól ismét kiszabadítsuk a lényegét: emberi időnk isteni jelentését. De ehhez ismét egész hit kell, s nemcsak az adott egy-két nap, hanem az egész esztendő erőfeszítése, istenkeresése.

A tét nem kevesebb: vissza tudunk-e találni a valódi evangéliumi hit és szeretet vonzásába, vagy mind kilátástalanabban messze sodródunk tőle. Életünk monoton körforgását számunkra egyedül ez a tengely emelheti az öröklét jelképévé, a mennyei körök előképévé.”

(Pilinszky János: Katolikus szemmel VIII.)

november 30. kedd

55. zsoltár

Istenem, figyelj imádságomra, ne zárkózz el könyörgésem elől! Figyelj rám, hallgass meg engem! Bánatomban bolyongok, és sóhajtozom az ellenség hangoskodása, a bűnösök nyomorgatása miatt. Mert bajt zúdítanak rám, és haraggal támadnak rám. Szívem vergődik keblemben, halálos rémület fogott el. Félelem és reszketés lepett meg, borzongás járt át. Ezért így szóltam: Miért is nincs szárnyam, mint a galambnak, hogy elrepülhetnék, és nyugton lehetnék? Messzire bujdosnék, a pusztában laknék. Sietve keresnék menedéket a szélvész és a vihar elől. Kergesd szét őket, Uram, zavard össze nyelvüket! Csak erőszakot és viszályt látok a városban; ez megy éjjel-nappal falai közt, vész és nyomor van benne. Romlás uralkodik benne, nem távozik tereiről a zsarnokság és a csalás. Nem az ellenség gyaláz engem, azt elszenvedném. Nem gyűlölöm hatalmaskodik rajtam, előle elrejtőzném. Hanem te, magamfajta ember, bizalmas jó barátom, akivel meghitt barátságban voltam; az Isten házába együtt jártunk a gyülekezet körében. Törjön rájuk a halál! Szálljanak elevenen a holtak hazájába, mert gonosszággal van tele lakóhelyük. Én pedig Istenhez kiáltok, és az ÚR megsegít engem. Bár reggel, délben, este gondban vagyok, és sóhajtozom, ő meghallja hangomat. Megszabadít engem támadóimtól, hogy békességem legyen, bár sokan vannak ellenem. Meghallgat Isten, és megalázza őket az, aki ősidők óta trónján ül. Mert nem akarnak megváltozni, és nem félik az Istent. Kezet emelt jó barátjára, és meggyalázta a szövetséget. Szája simább a vajnál, de viszálykodáson jár az esze. Beszéde lágyabb az olajnál, pedig olyan, mint a kivont kard. Vesd az Úrra terhedet, és ő gondot visel rád! Nem engedi sohasem, hogy ingadozzon az igaz. Istenem, te taszítod őket a sírnak mélyére. A véreskezű és álnok emberek az emberélet felét sem érik el. De én benned bízom!

Zsidó levél 10,19-24.

Mivel tehát, testvéreim, bízhatunk abban, hogy bemehetünk a szentélybe Jézus Krisztus vére által, azon az új és élő úton, amelyet ő nyitott meg előttünk a kárpit, vagyis az ő teste által; és mivel nagy papunk van az Isten háza felett: járuljunk azért oda igaz szívvel és teljes hittel, mint akiknek a szíve megtisztult a gonosz lelkiismerettől, a testét pedig megmosták tiszta vízzel. A reménység hitvallásához szilárdan ragaszkodjunk, mert hű az, aki ígéretet tett. Ügyeljünk arra, hogy egymást szeretetre és jó cselekedetre buzdítsuk.

Istenem segíts, mert olyan sokszor bánom saját magamat. Azt várom el magamtól, amire képtelen vagyok. Adj szabadságot Uram, hogy saját magamat elfogadjam! Add, hogy megszeressem, felismerjem azt, ahogyan Te nézel rám – elfogadva és kedvesen. Szeretnék megfürdeni szabadságodban! Köszönöm, hogy te nem fonsz körém hálót, nem kötsz le bilincsekkel, hanem reptetsz úgy, ahogy vagyok. Hadd bízzak benned igazán! Ámen

„Egész létünk a szeretet isteni „túlkapásainak” a drámája. Ennek a drámának áll mintegy centrumában a megtestesülés titka az isteni ártatlanság makulátlanul tiszta jegyeivel. Így – a teremtő lemondás jegyében – a karácsony egyszerre az egész teremtés elfogadásának és szeretetben való fölülmúlásának az ünnepe. Isten szeretete és szabadsága a valóságos helye: innét univerzalitása. Ezért, hogy jó hírével mindent bevilágít, hogy térben és időben minden – ami szép és igaz – tudva, nem tudva feléje mutat, s méltán meríthet világosságot belőle.

De mint a szívünkben lakó isteni szikra, tiszta szeretet: a megtestesült Isten is csak szinte észrevétlenül léphetett közénk. Igaz: kicsiny, mérhetetlenül kicsiny fény ez – de reális. Ugyanaz a szelídség, mely engedelmességre bírta a teremtett univerzumot, és gyengédségének erejével a kereszt vereségén túl meggyőzte a világot.” (Pilinszky János: Karácsonyi gondolatok)

december 1. szerda

4. zsoltár

Hallgass meg, ha hozzád kiáltok, igazságos Istenem! Szorult helyzetemből adj nekem kiutat, könyörülj rajtam, hallgasd meg imámat! Ti, emberek! Meddig gyalázzátok dicsőségemet? Meddig szeretitek az üres beszédet, meddig törekedtek még hazugságra? Tudjátok meg, hogy az ÚR csodákat tesz hívével! Meghallgat az ÚR, ha hozzá kiáltok. Ha felindultok is, ne vétkezzetek! Gondolkozzatok el fekvőhelyeteken, és csillapodjatok le! Igaz áldozattal áldozzatok, és bízzatok az ÚRban! Sokan mondják: Bár jó napokat látnánk, és ránk ragyogna orcád világossága, URunk! Nagyobb örömet adsz szívembe azokénál, akiknek bőven van bűzük és boruk. Békében fekszem le, és el is alszom, mert csak te adod meg, URam, hogy biztonságban élhessek!

1 János 5,14.

Az iránta való bizalmunk pedig azt jelenti, hogy ha bármit kérünk az ő akarata szerint, meghallgat minket. Ha pedig tudjuk, hogy bármit kérünk, meghallgat minket, akkor tudjuk, hogy már megkaptuk, amit kértünk tőle.

Istenünk, szeretnénk akaratodba belesimulni. Kapcsolatainkban olyan sokszor feszülnek egymásnak akaratok. Az én akaratom sokszor tűnik egyetlen lehetőségnek. Segíts akaratunk ellazításával bizalmat tanulni Tőled.

Kérjük, Istenünk óvd meg ezt a világot, amelyben a nyereszkesedés tombol! Ne legyen az ember martaléka a legalantasabb ösztönöknek! Kérünk, segítsd meg közösségeinket, hogy az élet mély értékeihez kössék igazi bizalmukat, és megtalálják egymást. Ámen

„Ádvent: a várakozás megszentelése. Rokona annak a gyönyörű gondolatnak, hogy „meg kell tanulnunk vágyakozni az után, ami a miénk”. Gyermekkorunkban éltünk így. Vágyakoztunk arra – ami biztosan megjött. Télen: az első hóesésre. És várakozásunk ettől semmivel sem volt kisebb, erőtlenebb. Ellenkezőleg: nincs nagyobb kaland, mint hazaérkezni, hazatalálni – beteljesíteni és fölfedezni azt, ami a miénk. És nincs gyengébb és „jogosabb” birtoklás se, mint szeretnünk azt, akit szeretünk és aki szeret minket. Csak a szeretetben, csak az ismerősben születhet valódi „meglepetés”, lehetséges végeérhetetlenül várakoznunk és megérkeznünk, szakadatlanul utaznunk és szakadatlanul hazatalálnunk.

Minden egyéb kaland, minden egyéb megismerés és minden egyéb várakozás véges és kérdéses. Így értem azt, hogy a karácsony a szeretet, és ádvent a várakozás megszentelése.

Az a gyerek, aki az első hóesésre vár – jól várakozik, s már várakozása is felér egy hosszú-hosszú hóeséssel. Az, aki hazakészül, már készülődésében otthon van. Az, aki szeretni tudja azt, ami az övé – szabad, és mentes a birtoklás minden görcsétől, kielégíthetetlen éhétől-szomjától. Aki pedig jól várakozik, az időből épp azt váltja meg, ami a leggépiesebb és legelviselhetetlenebb: a hetek, órák percek kattogó, szenttelen vonulását. Aki valóban tud várni, abban megszületik az a mélységes türelem, amely szépségében és jelentésében semmivel se kevesebb annál, amire vár.”

(Pilinszky János: Hitünk titkairól)

december 2. csütörtök

63. zsoltár

Ó, Isten, te vagy Istenem, hozzád vágyakozom! Utánad szomjazik lelkem, utánad sóvárog testem, mint kiszikkadt, kopár, víztelen föld. Így nézek rád a szentélyben, hogy lássam hatalmat és dicsőségedet. Mert szereteted az életnél is jobb, ajkam téged dicsőít. Ezért téged áldalak, amíg élek, nevedet imádva emelem föl kezem. Mintha zsíros falatokkal laktam volna jól, úgy ujjong az ajkam, és dicsér a szám. Fekvőhelyemen is rád gondolok, minden őrváltáskor rólad elmélkedem. Mert te voltál a segítségem, szárnyad árnyékában ujjongok. Ragaszkodik hozzád lelkem, jobboldal támogat sz engem. De akik pusztulásomra törnek, a föld mélyébe kerülnek. Kardélre hányják őket, sakálok eledelévé lesznek. De a király örül Isten előtt. Dicséretet mondanak, akik rá esküsznek, a hazugok szája azonban bezárul.

1 János 4,17-19.

Abban lett teljessé a szeretet közöttünk, hogy bizalommal tekinthetünk az ítélet napja felé, mert ahogyan ő van, úgy vagyunk mi is ebben a világban. A szeretetben nincs félelem, sőt a teljes szeretet kiűzi a félelmet; mert a félelem gyötrellemmel jár, aki pedig fél, nem lett tökéletessé a szeretetben. Mi azért szeretünk, mert ő előbb szeretett minket.

Urunk, a szeretetet sokszor kiveszőfélben látjuk világunkban. Kérjük, adj reménységet! Amikor azt látjuk, hogy kivetnek embereket, amikor ennek a világnak a szörnyű rendjét látjuk, hogy bukik a gyenge, és tipor az erős, ezt is a te szeretetre való hívásodként értsük. Urunk, nem hív semmi rettegésre! Köszönjük azt a millió jó szót, amit tőled már hallhattunk. Kérjük, érleld ezeket bennünk, mint föld a búzamatot. Hogy mi ne a körülményekkel, hanem a jó növekedésével foglalkozzunk! Az elvetett szó reménye hadd erősítsen minket ma is! Ámen

„Nincs nyomasztóbb, mint az élet kegyetlen törvényét szemlélni. Azt, hogy egymásból élünk; hogy fölfaljuk egymást; azt, hogy a természet „rendje” egy éhségből és rettegésből fölrakott, önmagában vérző gúlához hasonló. És ebbe a kegyetlen rendbe „lépett be”, megszületvén és megtestesülvén Isten Báránya, a mi Jézusunk, hogy a világ kegyetlen rendjét megváltsa. A „vérző gúlán” mit se módosítva, gyökeresen megfordította annak jelentését. Nem tagadta, hogy „fölfaljuk egymást”. Azt mondta inkább, hogy mindannyian étel és táplálék vagyunk. Már itt, a világban, e „vérző gúlán” belül a kegyetlen tényeket a szeretet realitásává változtatta, amikor valódi ételként és valódi italként osztotta szét magát – mindannyiunknak példát mutatva.

Az első Karácsony, a Fiúisten megtestesülése óta mindenek prédája helyett mindenek ételévé, táplálékává lettünk, s tudjuk, hogy a természet rettenetes törvénye mögött valójában a szeretet örökös áldozása a végső realitás.” (Pilinszky János: Az első karácsony óta)

december 3. péntek

20. zsoltár

Hallgasson meg téged az ÚR a veszedelem napján, legyen oltalmad Jákób Istenének neve! Küldjön neked segítséget szentélyéből, erősítsen a Sionról! Gondoljon sok ételáldozatodra, égőáldozatodat fogadja szívesen. Adja meg szíved vágyát, teljesítse minden tervedet! Akkor örvendezünk győzelmednek, és zászlót emelünk Istenünk nevében. Teljesítse az ÚR minden kérésedet! Jól tudom, hogy az ÚR győzelmet ad felkentjének, felel neki szent egéből győzelmes jobbjának hőstetteivel. Ezek a harci kocsikat, amazok a lovakat emlegetik dicsekedve, mi pedig Istenünknek, az ÚRnak a nevét. Ők térdre rognak és elesnek, mi pedig felkelünk, és talpon maradunk. URam, segítsd meg a királyt! Hallgass meg minket, ha hozzád kiáltunk!

2 Korintus 12,7-10.

Ezért tehát, hogy el ne bizakodjam, tövis adatott a testembe: a Sátán angyala, hogy gyötörjön, hogy el ne bizakodjam. Emiatt háromszor kértem az Urat, hogy távozzék az el tőlem. De ő ezt mondta nekem: Elég neked az én kegyelemem, mert az én erőm erőtlenség által ér célhoz. Legszívesebben tehát az erőtlenségeimmel dicsekszem, hogy Krisztus ereje lakozzék bennem. Ezért Krisztusért örömöm telik erőtlenségekben, bántalmazásokban, nyomorúságokban, üldöztetésekben és szorongatásokban, mert amikor erőtlen vagyok, akkor vagyok erős.

Istenünk, a betegségek megtépázzák bizalmunkat, ugyanakkor el is vezetnek a forráshoz. Testünket és lelkünket te tartod épségben Urunk. Te vagy az, aki éppen így küldtél el ebbe a világba, ahogy vagyunk, és így viszel innen el egyszer. Segítség, hogy bizalmunk próbái a kegyelemhez vezessenek, és ne törjenek össze! Hadd bízzunk benned a körülményektől függetlenül. Te azért jöttél erre a világra, hogy a bizalmat építsed. Légy velünk, amikor éppen elveszőfélben van hitünk. Légy velünk, hogy emberi fenyegetés, üldözés meg ne retentsen. Csak Krisztushoz mindvégig hűségesek maradhassunk. Ámen

„Ha minden zavaró elemtől meg akarjuk tisztítani az imánkat, minden rejtett önzéstől, nagylelkűségbe öltözött rút kicsinyességtől – okosabb Istenre bízunk, hogy mit is kérünk tőle, mit is üzenünk általa egy másik embernek. E néma és kérésektől-kikötésektől mentes ima, amelyben lemondunk akaratunkról, és Istenre bízunk, miként boldogítsa és vezesse akár feleségünket vagy gyermekünket, vagyis azokat, akiket Isten legközvetlenebbül ránk bízott, s akikkel szentsége szerint is egyek vagyunk – igen, még hozzájuk intézett szavaink közül is a legtisztább és a legszebb a néma imádság, amely megfogalmazását egyedül Istenre bízta.”

(Pilinszky János: Az imádság szerepe a világban)

26. zsoltár

URam, szolgáltass nekem igazságot, mert feddhetetlenül éltem, az ÚRban bíztam ingadozás nélkül! Vizsgálj meg, URam, és próbálj meg, kutasd át szívemet-lelkemet! Mert hűséged szemem előtt van, igazságod szerint járok-kelek. Nem ülök hitvány emberek közé, alattomosokkal nem járok együtt. Gyűlölöm a gonoszok társaságát, nem ülök le a bűnösök közé. Ártatlan vagyok, megmosom kezemet, úgy járom körül oltárodát, URam, hangos hálaéneket zengve, felsorolva sok csodatettedet. URam, szeretem házadat, ahol laksz, dicsőséged lakóhelyét. Ne ragadd el lelkemet a vétkesekkel, életemet a vérontókkal együtt, akiknek a keze tele van gyalázattal, jobbjuk megvesztegetéssel. Hiszen én feddhetetlenül élek, válts meg, és könyörülj rajtam! Lábam biztos talajon áll, áldom az URat a gyülekezetben.

Filippi 1,9-14

Imádkozom azért, hogy a szeretet egyre inkább gazdagodjék bennetek ismerettel és igazi megértéssel, hogy megítélhessétek, mi a helyes... Szeretném, ha tudnátok, testvéreim, hogy az én helyzetem inkább az evangélium terjedését szolgálja, mert ismertté lett az egész testőrségben és mindenki más előtt is, hogy Krisztusért viselem bilincseimet, úgyhogy többen azok közül, akik testvéreink az Úrban, fogságom körülményeiből bizalmat merítve félelem nélkül, bátran szólják Isten igéjét. Az időkről és időszakokról pedig, atyámfiain, nem szükség, hogy írjak néktek; Mert igen jól tudjátok ti magatok, hogy az Úrnak napja úgy jó el, mint a tolvaj éjjel.

Istenünk! Köszönjük, hogy nincs az a bilincs, amelyik ne lehetne eszköz a szabadságra a Te kezedben. Segíts minket, hogy Érted viseljünk mindent. Add meg nekünk a szabadság látását! Olyan sokszor van rajtunk egyfajta sötétítő szemüveg, amin keresztül rémképeket látunk. Ezek, mint valami abroncs fognak minket. Pedig a te valóságod a csordultig telt szeretet. Bizalommal kérünk, add meg ezt a látást, növeld a szívünket inkább, mint tudásunkat! Ámen

„A keresztény realizmus gondolatmenete a következő: Aki becsületesen felméri a világgal, önmagával és Istennel szemben való reményeit és föladatait, kétségbe kell hogy essék önmaga gyarlósága, megbízhatatlansága felett. Ez a kétségbeesés azonban nem szükségszerűen negatív előjelű, sőt úgy is tekinthetjük, mint a szellemi felnőttiség, a keresztény realizmus kezdetét. Nem záróköve tehát, hanem nyitánya a tulajdonképpeni fölemelkedésnek.

Ilyen értelemben: nincs nélküle valóság. Viszont: csak küszöbe annak, és nem szíve. Megmaradni benne ezért bűn, negatív, irreális, diabolikus állapot. Nem megtapasztalása többé a valóságnak, hanem megsemmisítése.” (Pilinszky János: Jézus utolsó két szava)

december 5. vasárnap

5. zsoltár

Figyelj beszédemre, URam, vedd észre sóhajtozásomat! Figyelj hangos kiáltásomra, Istenem, királyom, mert hozzád imádkozom! Hallgasd meg szavamat reggel, URam, reggel eléd készülök, és várlak. Istenem, te nem leled örököd a bűnben, nem talál otthonra nálad a gonosz. Nem állhatnak meg szemed előtt a dicsekvők, gyűlölsz minden gonosztevőt. Elpusztítod a hazudozókat; a vérszomjas és álnok embert utálja az ÚR. De én bemehetek házádba, mert te nagyon szeretsz engem, és szent templomodban leborulok, mert tisztellek téged. Vezess, URam, igazságodban, mert ellenségeim vannak, egyengesd előttem az utat! Mert nem jön ki szájukon őszinte szó, belül romlottak, nyitott sír a torkuk, sima a nyelvük. Derítsd ki vétküket, Istenem, bukjanak bele fondorlataikba! Taszítsd el őket sok vétkük miatt, mert ellened lázadtak! Mind örülnek majd, akik hozzád menekülnek. Örökké ujjonganak, mert oltalmazod őket. Örvendeznek általad, akik szeretik nevedet. Mert te, URam, megáldod az igazat, körülveszed kegyelmeddel, mint pajzzsal.

Efézus 3,12.

Óbenne van bátorságunk és szabad utunk bizodalommal a benne való hit által. Kérlek tehát titeket, ne csüggedjete el az értetek szenvedett megpróbáltatásaim miatt, hiszen számotokra dicsőség ez.

Urunk, sokszor vagyunk olyanok, mint az a rab, amelyiknek kinyitják az ajtaját, de nem mer kimenni. Annyira elhisszük azt, hogy céljaink abban a szűk térben vannak, amiben mozgunk, hogy nem is látunk ki belőle. Engedd, hogy érzékeljük a szívünk igazi vágyát! Segíts, hogy ki tudjunk lépni lehúzó megszokásinkból, unott szavaink köréből! Szeretnénk hinni benned teljes valónkkal. Hadd mélyüljünk el Adventben! Ámen

„Mi keresztények ma még benne élünk a megtestesülés évadában. Ez arra kötelez bennünket, hogy földi életünket, s magát a világot is egyre mélyebb és gyengédebb szeretettel, mint az Istenbe való beöltözés eszközét éljük át, a teremtő és a megtestesült Isten művét követve. Mert egyedül így ölthetjük magunkra azt a Krisztust – kinek végső eljövételéről az Evangélium beszél – s aki végül is nem más, mint tiszta szeretet.”

(Pilinszky János: Advent)

december 7. kedd

37. zsoltár

Ne indulj haragra a gonoszok miatt, ne irigykedj a cselszövőkre! Mert hamar elhervadnak, mint a fű, elfonnyadnak, mint a zöld növények. Bízzál az ÚRban, és tégy jót, akkor az országban lakhatsz, és biztonságban élhetsz. Gyönyörködj az ÚRban, és megadja szíved kéréseit! Hagyd az ÚRra utadat, bízzál benne, mert ő munkálkodik: világossá teszi igazságodat, jogodra fényt derít. Légy csendben, és várj az ÚRra! Ne indulj fel, ha az alattomos embernek szerencsés az útja! Tégy le a haragról, hagyd a heveskedést, ne légy indulatos, mert az csak rosszra visz! Mert a gonoszok kipusztulnak, de akik az ÚRban reménykednek, azok öröklik a földet. Egy kis idő még, és eltűnik a bűnös, körül nézel, de nyomát sem találsz. Az alázatosak öröklik a földet, és teljes békességet élveznek. Ármánykodik a bűnös az igaz ellen, és acsarkodik ellene. Az Úr nevet rajta, mert látja, hogy eljön majd a napja. Kardot rántanak a bűnösök, kifeszítik íjukat, hogy elejtsék az elesettet és szegényt, levágják az egyenes úton járókat. De kardjuk saját szívüket járja át, és íjaik összetörnek. Többet ér a kevés az igaznak, mint a gazdagság a sok bűnösnek. Mert a bűnösök karja összetörik, de az igazakat támogatja az ÚR. Ismeri az ÚR a feddhetetlenek életét, és örökségük megmarad örökké. Nem szégyenülnek meg a gonosz időben sem, jóllaknak az éhínség napjaiban is. De megsemmisülnek a bűnösök, elenyésznek az ÚR ellenségei, még ha olyanok is, mint a viruló rétek, füstként enyésznek el. Kölcsönt kér a bűnös, és nem adja vissza, de az igaz könyörületes és adakozó. Akiket megáld az ÚR, öröklik a földet, akiket megátkoz, elpusztulnak. Az ÚR irányítja annak az embernek a lépteit, akinek az útja tetszik neki. Ha elesik is, nem marad fekvé, mert az ÚR kézen fogja. Gyermek voltam, meg is öregedtem, de nem láttam, hogy elhagyatottá lett az igaz, sem azt, hogy gyermeke koldussá vált. Mindenkor könyörül, és kölcsönad, gyermeke áldott lesz. Kerüld a rosszat, tégy jót, és itt lakhatsz mindvégig. Mert az ÚR szereti a jogosságot, és nem hagyja el híveit. Megőrzi őket mindenkor, a bűnösök utódait pedig kiirtja. Az igazak öröklik a földet, és ott laknak mindvégig. Bölcsen beszél az igaz ember szája, és a nyelve igazat mond. Isten törvénye van a szívében, nem ingadoznak léptei. Leselkedik a bűnös az igazra, és meg akarja ölni. De az ÚR nem hagyja, hogy kezébe kerüljön, és nem engedi, hogy bűnösöként elítéljék. Reménykedj az ÚRban, maradj az ő útján!

2. Korinthus 3, 3-6.

Mert nyilvánvaló, hogy ti Krisztusnak a mi szolgálatunk által szerzett levele vagytok, amely nem tintával, hanem az élő Isten Lelkével van felírva, és nem kőtáblára, hanem a szívek hústábláira. Ilyen bizodalunk pedig Krisztus által van Isten iránt. Nem mintha önmagunktól, mintegy a magunk erejéből volnánk alkalmasak arra, hogy bármit is megítéljünk; ellenkezőleg, a mi alkalmasságunk Istentől van. Ő tett alkalmassá minket arra, hogy az új szövetség szolgálói legyünk, nem a betűé, hanem a Léleké, mert a betű megöl, a Lélek pedig megelevenít.

Drága, Uram! Te minden nap szeretetlevelet, szerelmeslevelet írsz nekem. Hiszem, hogy végtelenül szeretsz. Add, hogy az a levél, amely én vagyok mások számára, amelyet minden nap sok-sok helyre juttatok el, hadd legyen a te visszfényed. Olyan levél szeretnék lenni mások számára, amit a ránk bízottak a szívük körül őriznek. Segítsd, hogy rajtam keresztül a te elfogadásodról, lehajolásodról olvassanak. Ámen

„A megváltásnak megvan a maga isteni menete. A csodálatos kenyérszaporítás ebben a rendben nem egyszerű előképe az utolsó vacsorának, hanem mintegy ellenképe is. Ha az előbbi csoda volt, az utóbbit „ellen-csodának” is nevezhetnénk a csoda megszokott értelmében. Hiszen az érzékektől azt az elemi bizonyosságot is megtagadja, amivel különben még a köznapi valóság is segítségünkre siet. A megváltás iskolájának első állomása a csoda, a második – a szenvedéstörténet tanúsága szerint – a földi valóság súlyának maradéktalan vállalása, s a harmadik – és legfőbb – a hit rejtett csodája, a valódi csoda, mely minden tapasztalást fölülmúl. Ez a rend – kimondatlanul – elemi erővel dolgozik az Evangéliumban, s nemcsak élesen megkülönbözteti mindenfajta legendától, hanem valamiféle hiperrealitás a természetfölötti valóság erejét kölcsönzi neki.” (Pilinszky János: Állomásról állomásra)

december 8. szerda

18. zsoltár 19-36.

Rám törhetnek a veszedelem napján, de az ÚR az én támaszom. Tágas térre vitt ki engem, megmentett, mert gyönyörködik bennem. Igazságom szerint bánt velem az ÚR, kezem tisztasága szerint jutalmazott engem. Hiszen vigyáztam az ÚR útjára, és Istenemet nem hagytam el hűtlenül. Minden törvényére ügyeltem, rendelkezéseitől nem tértem el. Feddhetetlen voltam előtte, és őrizkedtem a bűntől. Igazságom szerint jutalmazott meg az ÚR, kezem tisztasága szerint, amit jól lát. A hűséghez hűséges vagy, a feddhetetlen emberhez feddhetetlen. A tisztához tiszta vagy, de a hamisnak ellenállsz. Az elesett népet megsegíted, de a kevély tekintetűeket megalázod. Mert te gyújtasz nekem mécses, URam; az én Istenem fénysugarat küld nekem a sötétbe. Veled a rablóknak is nekirontok; ha Isten segít, a kőfalon is átugrom. Isten útja tökéletes, az ÚR beszéde színigaz. Pajzsa mindazoknak, akik hozzá menekülnek. Van-e Isten az ÚRon kívül? Van-e kőszikla Istenünkön kívül? Isten ruház föl engem erővel, ő teszi tökéletessé utamat. Lábamat a szarvaséhoz hasonlóvá teszi, magaslatokra állít engem. Ő tanítja kezemet a harcra, karjaim ércíjat feszítenek. Oltalmazó pajzsodat átadtad nekem, jobbod támogat engem, sokszor lehajoltál hozzám.

1. Timóteus 1. 14-15.

De bőségesen kiáradt rám a mi Urunk kegyelme a Krisztus Jézusban való hittel és szeretettel. Igaz az a beszéd, és teljes elfogadásra méltó, hogy Krisztus Jézus azért jött el a világba, hogy a bűnösöket üdvözítse, akik közül az első én vagyok.

Élő Jézus, te légy útmutatónk, járj előttünk, Urunk!

Világítsd be szívünk rejtett zugaiba, hogy fényed özöne előhossa belőlünk is a jóság, az irgalom és az örök élet valóságát. Könyörgünk, segíts kilépni sötétségből szőtt cselekedeteink ruhájából, önzésünk ruhájából, mely ránk feketedik. Könyörgünk, hogy most, amikor odaadjuk szívünket, amikor másoknak teremtünk helyet a szívünkben, öltöztess föl minket hitből, üdvösségből, igazságból és békeességből.

Hűséges Istenünk! A veszteség, a bezártság, a betegség, a tanácstalanság terhe sújtott minket az elmúlt évben. Hisszük, hogy te ismersz minket, és szeretsz minket. Te ismered a legrosszabb és a legjobb énünket is. Te ismered fájdalmainkat is. Te ismered a távolságot, ami köztünk és köztünk van. Kérünk, találkozz velünk a szívünkben, gyógyítsd meg életünket, áldj meg minket és közösségeinket közelségeddel. Ámen

„Mire is várakozunk advent idején? Jézus születésére, arra, hogy a teremtett világban maga a teremtő Isten is testet öltson. Arra várakozunk, ami már réges-rég megtörtént. Ez a magatartás, ez a várakozás nem új. A felületen az ember köznapi életét mindenkor könnyörtelenül meghatározza az idő három – múlt, jelen és jövő –, látszatra összebékíthetetlen fázisa. A felületen igen. De nem a mélyben... A minőség ideje időtlen. ... Az adventi várakozás lényege szerint: várakozás arra, Aki van; ahogy a szeretet misztériuma sem egyéb, mint vágyakozás az után, aki van, aki a miénk. Persze, erről a várakozásról és erről a vágyódásról csak dadogva tudunk beszélni. Annál is inkább, mivel Isten valóban megtestesült közöttünk, vállalva a lét minden egyéb súlyát és megosztottságát. És mégis, túl idő és tér vastörvényén, melynek – megszületvén Betlehemben – maga a teremtő Isten is készséggel és véghetetlen önátadással vetette alá magát. Advent idején mi arra várakozunk és az után vágyhatunk: ami megtörtént, és akit kétezer esztendeje jól-rosszul a kezünk között tartunk. Vágyódunk utána és várakozunk rá, azzal, hogy Isten beleszületett az időbe, módunkban áll kiemelkedni az időből.”

(Pilinszky János: A várakozás szentsége)

december 9. csütörtök

34. zsoltár

Áldom az URat mindenkor, állandóan őt dicséri szám. Az ÚRral dicsekszik lelkem. Hallják ezt az alázatosak, és örülnek. Hirdessétek velem az ÚR nagyságát, magasztaljuk együtt az ő nevét! Az ÚRhoz folyamodtam, és ő meghallgatott, megmentett mindattól, amitől rettegtem. Öröme derülnek, kik rátekintenek, nem pirul az arcuk. Kiáltott az elesett, az ÚR meghallgatta, és minden bajából kiszabadította. Az ÚR angyala őrt áll az istenfélők mellett, és megmenti őket. Éreztétek, és lássátok, hogy jó az ÚR! Boldog az az ember, aki hozzá menekül. Féljétek az URat, ti, szentjei, mert nem szűkölködnek az istenfélők. Az oroszlánok is sínylődnek és éheznek, de akik az ÚRhoz folyamodnak, nem nélkülözik a jót. Jöjjetek, fiaim, hallgassatok rám, megtanítalak benneteket az ÚR félelmére. Ki az az ember, akinek tetszik az élet, és szeretne jó napokat látni? Vigyázz, hogy nyelved ne szóljon rosszat, és ajkad ne beszéljen csalárdságot! Hagyj fel a rosszal, és cselekedj jót, törekedj békességre, és kövesd azt! Az ÚR szeme látja az igazakat, füle meghallja kiáltásukat. Az ÚR a gonosztevők ellen fordul, emléküket is kiirtja a földről. Akik az ÚRhoz kiáltanak, azokat meghallgatja, és kimenti őket minden bajból. Közel van az ÚR a megtört szívűekhez, és a sebzett lelkűeket megsegíti. Sok baj éri az igazat, de valamennyiből kimenti az ÚR. Megőrzi minden csontját, egy sem törik el közülük. Halálos veszedelem éri utol a bűnöst, megbűnhődnek, akik gyűlölik az igazat. Az ÚR megváltja szolgálai életét, és nem kell bűnhődnie senkinek, aki hozzá menekül.

János 11. 27-28.

Márta így felelt: Igen, Uram, én hiszem, hogy te vagy a Krisztus, az Isten Fia, akinek el kell jönnie a világra. Miután ezt mondta, elment, és titokban szólt a testvérének, Máriának: A Mester itt van, és hív téged.

Uram, egyszerű dolgok Istene, mindenség tökéletes rendezője!

Hívj magadhoz!

Világítsd meg utamat, fedd fel titkaimat!

Őrizd meg, tisztítsd meg szívemet!

Gyűjtsd lángra akaratomat!

Mosd ki belőlem a halogatás lelkületét!

Itt vagyok, Uram! Ámen

„Ne féljétek, kicsinyhitűek...” – mondta a Mester, mert bizony van mitől félnünk! ... De hogyan menekülhetnénk a félelemtől annyi minden közepette, annyi minden előtt és után? Jézus intelme erre is választ ad: hittel. Persze nem vakhittel, mint az öklük erejében bizakodó kocsmai bátrak. Hanem egyszerűen: hittel. Hogy ez mit jelent? Se többet, se kevesebbet, mint hogy egyek leszünk Istenben: vagyis, már most egyek vagyunk Benne a hit kegyelméből. Az, aki fél, egy lesz azzal, akitől fél. A teremtett világ Istenen kívül legfeljebb harmóniára, egyfajta egyensúlyra törekedhet. De ebben az áhított egyensúlyban is mindig jelen lesz ama húrok örökös reszketése, amit az erősek szinte szakadatlan félelme jelképez talán a legmarkánsabban. De hát akkor, aki hisz, sose félne? Úgy érzem, épp ellenkezőleg. Ő fél csak igazán, hiszen az áhított egység talán még messzebbre von és még rejtettebb, mint a harmónia vagy az egyensúly ábrándképei. Épp ezért a hívó, szíve mélyén – s talán épp a fokozott rettegés és együttérzés ösztönzésére – szinte percenként kényszerül átélni a maga és a világ agóniáját, de ugyanakkor valamit abból is, ami ezen túl, emögött van: valami kimondhatatlan egység ízét és előízét. Ehhez azonban nagy hit, az örökös agónián és nagy félelmeken túli hit kell, vagyis a kishitűség fordítottja. Kishitű az, aki nem mer félni, míg hívó az, aki minden félelem ellenére hiszi és tudja, hogy még a rettegéssel tele világban is az a szelídség a legfőbb pásztora, melynek egy betérelő mozdulata elől senki és semmi nem tud kitérni.”

(Pilinszky János: Jézus a félelemről)

december 10. péntek

89. zsoltár

URam, kegyelmes tetteidről éneklek örökké, nemzedékről nemzedékre hirdetem hűségedet. Mert ezt mondom: Örökké tart kegyelmed, hűséged szilárd, akár az ég. Szövetséget kötöttem választottammal, megesküdtem szolgálomnak, Dávidnak: Örökre fenntartom utódaidat, nemzedékről nemzedékre építem trónodat! Az egek magasztalják csodáidat, URam, hűségedet a szentek gyülekezetében. Mert ki van a fellegekben, aki egy sorba állítható az ÚRral? Ki hasonló az ÚRhoz az istenfiak között? Igen rettenetes az Isten a szentek gyűlésében, és félelmetes mindazok között, akik körülötte vannak. URam, Seregek Istene! Ki olyan erős, mint te, URam? Hűséged körülvesz téged! Te uralkodsz a dühöngő tengeren; ha hullámai tornyosulnak, te lecsendesíted őket. Te zúztad szét Rahabot, halálra sebezve; erős karoddal szétszórtad ellenségeidet. Tied a menny, tied a föld is, te hoztad létre a földkerekséget és azt, ami betölti. Te teremtettél északot és délt, a Tábór és a Hermón a te nevedet zengi. Hatalmas a te karod, kezed erős, jobbod felséges. Igazság és jog trónodnak támasza, szeretet és hűség jár előtted. Boldog nép az, amely tud neked ujjongani, amely orcád világosságában járhat, URam! Nevednek örvendeznek mindennap, és igazságod fölmagasztalja őket, mert te vagy díszük és erejük. Kegyelmed által emelkedik hatalmunk, mert az ÚRtól van a pajzsunk, Izráel Szentjétől a királyunk. Egykor látomásban így szóltál híveidhez: Segítséget nyújtottam egy hősnek, kiemeltém a nép közül egy kiválasztottat. Megtaláltam szolgálómat, Dávidot, szent olajommal fölkentem őt. Kezem állandóan vele lesz, karom erőssé teszi őt.

Ézsaiás 1,18.

Jöjjetek, szálljunk most perbe egymással! – mondja az ÚR. – Ha vétkeitek skarlátpirosak is, hófehérekké válhattok, ha vörösek is, mint a bíbor, fehérekké lehetek, mint a gyapjú.

Életünk Megtartója, vigasztaló, gyógyító Isten! Annyira ragaszkodunk a jó illúziójához, finomlelkű énünkhöz, együtt érző szavainkhoz! Így készülünk az ünnepre: hangulatokkal tömjük ki a fájdalmas réseket, azt mondjuk, hogy minden rendben van, pedig alig akad valami, amire azt mondhatjuk, hogy tényleg rendben! Istenünk, világosság és sötétség alkotója! Mi gyakran árnyakat üldözünk, ahelyett hogy a világosságban járnánk! Úgy teszünk, mintha nekünk kellene megjobbítani világunkat; bocsátsd meg a bennünket fűtő túlméretezett akarást, de a bennünk megbújó Isten nélküli árvaság kétségbeesését is. Ebben az adventi időben hozzád igyekszünk, aki sötét istállóban, veszekedéstől hangos világba születted meg. Hittel indulunk feléd. Hisszük, ha vétkeink skarlátpirosak is, hófehérré lehetünk, ha vörösek is, mint a bíbor, fehér életté lehetünk, mint a gyapjú. Köszönjük Jézusunk! Ámen

„Az ember legfőbb ellensége saját magának. Akit csak egyszer is megérintett a valódi büntudat, annak ezt nem kell közelebbről megmagyarázni. ... „Szeressétek ellenségeiteket!” Soha ilyen édességgel nem közölték velünk, hogy irgalmazzunk saját magunknak! ... De kinek van ereje önmagában megpillantani teljes mélységében a rosszat, s ha igen, kinek van ahhoz elég ereje, maradék ereje, hogy kikapaszkodjék önmaga szakadékából? Gondolom, egyedül annak, aki ellenségeit is szeretni tudja, amiből nyilvánvaló, hogy a szeretet nem mérlegel, ingyen, tökéletesen ingyen kapjuk Istentől, s mi legföljebb sóvároghatunk rá, s ha egyszer megkaptuk, magunkba zárhatjuk. Ennél többet nem tehetünk érte, bizonyos értelemben azonban részünkről ez a „semmi” nagyon is sokat, szinte mindent jelenthet. Isten szeretetének mélységei? Nagyon is egyszerű elképzelnünk, hogy aki azt kéri tőlünk, szeressük ellenségeinket, milyen természetű és milyen határtalan is annak szeretete! Rábízhatjuk magunkat. De most már békében.”

Pilinszky János: Az ember)

december 11. szombat

125. Zsoltár

Akik az ÚRban bíznak, olyanok, mint a Sion hegye, amely nem inog, hanem örökre megáll. Jeruzsálemet hegyek fogják körül, népét pedig az ÚR karolja át most és mindörökké. Mert nem maradhat a bűnösök uralma az igazak örökségén, nehogy az igazak is álnokságra vetemedjenek. Tégy jót, URam, a jókkal, az igaz szívűekkel! A görbe útra térőket pedig juttassa az ÚR a gonosztevők sorsára! Békesség legyen Izráelben!

Máté 9,20-22

És íme, egy tizenkét éve vérfolyásos asszony odament hozzá, és hátulról megérintette ruhája szegélyét, mert ezt mondta magában: Ha csak megérinthetem a ruháját, meggyógyulok. Amikor Jézus megfordult, és meglátta őt, így szólt: Bízál, leányom, a te hited megtartott téged. És meggyógyult az asszony abban az órában.

Urunk! A hit tart minket, semmi más. Ha te, mint Atyánk öledbe veszel minket, gyerekeidet, akkor van, aki tartson. Te adj nekünk lelki tartást! Te tartogass minket magadnak! Add, hogy erősen érezzük, máshová nem tartozunk igazán, csak hozzád, és benned mindenkihez.

Ösztönösen azt érezzük, hogy tartunk attól, aki erős, de szeretnénk, ha a te erőd nem riasztó lenne, hanem puha és meleget adó, mint ahogyan karácsonykor is ilyen kicsi fészket találtál ebben a világban annak ellenére, hogy a szélesebb környezet nem fogadott be soha.

Legyen ez az Advent a kicsiben való bizakodó befogadás ideje! Szereteted bizalma és melege áradjon szét környezetünkben! Ámen

„Mi az az istenhit, az ember istenhite, végül is mi az? A kérdésre sokféleképpen felelhetünk. Megkísérelném az egyik lehetséges választ. Elsőnek egy szót mondanék: bizalom. Miben? Bizalom a mindenségben, s a mindenségben belül a legkisebb porszem sorsában is. Látszatra a lét, könyörtelen mechanizmusával, ennek épp az ellenkezőjét sugallja. Csakhogy a létbe vetett bizalmunk tulajdonképpen nem is a létnek szól, hanem annak a valóságnak, mely csendes erejével fönn tartja, hullámverésre emlékeztető lüktetéssel szüli és visszavonja azt.”

(Pilinszky János: A bizalomról/1.)

december 12. vasárnap

44. zsoltár

Isten, saját fülünkkel hallottuk, elbeszélték nekünk apáink, mit vittél véghez napjaikban, a régi időkben. Kezdeddel népeket űztél el, őket pedig a helyükre plántáltad. Nemzeteket zúztál össze, őket pedig a helyükre küldted. Mert nem a maguk fegyverével vették birtokba az országot, és nem a saját karjuk segítette meg őket, hanem a te jobbod és a te karod, a te orcád világossága, mert kedvelted őket. Te vagy királyom, ó, Isten! Parancsodra megszabadul Jákób. Általad verjük le ellenségeinket, neved segítségével tiporjuk el támadóinkat. Mert én nem az íjamban bízom, nem a fegyverem segít meg engem. Te segítesz meg ellenségeinkkel szemben, gyűlölőinket te szégyeníted meg. Istent dicsérjük mindennap, neved magasztaljuk örökké. Mégis elvetettél, megszegyenítettél minket, nem vonultál ki seregeinkkel. Megfutamítottál az ellenség előtt, gyűlölőink kifosztottak bennünket. Odadobtál minket, mint vágójuhokat, és szétszórtál a népek közé. Potom áron adtad el népedet, nem szabtál magas vételárat érte. Gyalázatossá tettél szomszédaink előtt, gúnyol és csúfol környezetünk. Szóbeszéd tárgyává tettél a népek között, fejüket csóválják miattunk a nemzetek. Mindennap szidalmaznak engem, szégyen borítja arcomat a gyalázók és a káromlók szava miatt, az ellenség és a bosszúálló miatt. Bár mindez ránk szakadt, nem feledtünk el téged, nem szegtük meg szövetségedet. Szívünk nem szakadt el tőled, lépteink sem tértek le ösvényedről. Pedig a sakálok tanyájára űztél minket, és a halál árnyékát borítottad ránk. Ha elfeledtük volna Istenünk nevét, és idegen istenhez emeltük volna fel kezünket, nem vette volna-e észre Isten? Hiszen ő ismeri a szívnek titkait. Miattad gyilkolnak minket naponta, vágójuhoknak tekintenek. Serkenj fel! Miért alszol, Uram? Ébredj föl, ne taszíts el végképp! Miért rejtet el orcádat, miért felejtet el nyomorúságunkat és ínségünket? Lelkünk a porba hanyatlott, testünk a földhöz tapadt. Siess segítségünkre! Válts meg minket irgalmadból!

Jelenések 21,2–6

Íme, Isten sátora az emberekkel van, és ő velük fog lakni, ők pedig népei lesznek, és maga Isten lesz velük, és letöröl minden könnyet a szemükről, és halál sem lesz többé, sem gyász, sem jajkiáltás, sem fájdalom nem lesz többé, mert az elsők elmúltak. A trónon ülő ezt mondta: Íme, újjáteremtek mindent. És így szólt: Írd meg, mert ezek az igék megbízhatók és igazak! És ezt mondta nekem: Megtörtént! Én vagyok az Alfa és az Ómega, a kezdet és a vég.

Segíts Urunk, hogy ne ragadjunk bele ennek a világnak az iszapjába. Sokszor érezzük úgy, hogy nem is vagyunk jelen ott, ahol vagyunk, hanem a múlt és a jövő közötti iszapban próbálunk evickélni. Segíts, hogy naponta megkérdezzük saját magunktól, vajon itt és most melyik út vezet Feléd? Mi az akadálya annak, hogy Benned legyünk, itt és most? Segíts, hogy meghalljuk a Te szelíd, minden percben hívó hangodat! Segíts, hogy a világ zajában is halljuk válaszodat, és megtaláljuk az utat. Ámen

„A hívő tudja, hogy a világ és a létezés a valóságnak egyáltalán nem utolsó szava. Simone Weil nagyon élesen így fogalmazott: „A világ: egzisztál, irreális és rossz. Isten: nem egzisztál, reális és jó”. A nyelv meghökkentő, s egy gyanútlan és járatlan olvasó istentagadásnak is vélhetné. Holott csupán azt az áthidalhatatlan valóságkülönbséget jelzi, mely létünket valóságunktól elválasztja, attól a valóságtól, amiben oly nehéz bizakodnunk, s amely minden bizalmat megérdemel. A kettő közti távolság végtelen. A misztikusok éjszakája ez, az a színtér, ahol a létezés erejének és Isten valóságának interferáló hullámai kioltják egymást, legalábbis tudatunkban, „nyelvezetünkben”. Van ugyanis az élménynek és a beszédnek egy „pontja”, ahol az egyenes beszéd lehetetlen. Te „csúnya”, mondja a szerelmes anya kisdede fölé hajolva. „Uram, Uram, miért hagytál el engem!” – kiált föl Krisztus, amikor már-már magán érzi a halál szorításán túl az Atya ölelésének súlyát, szerelmét.”

(Pilinszky János: A bizalomról/2.)

december 13. hétfő

4. zsoltár

Hallgass meg, ha hozzá kiáltok, igazságos Istenem! Szorult helyzetemből adj nekem kiutat, könyörülj rajtam, hallgasd meg imámat! Ti emberek! Meddig gyalázzátok dicsőségemet? Meddig szeretitek az üres beszédet, meddig törekedtek még hazugságra?

Tudjátok meg, hogy az ÚR csodákat tesz hívével! Meghallgat az ÚR, ha hozzá kiáltok. Ha felindultok is, ne vétkezzetek! Gondolkozzatok el fekvőhelyeteken, és csillapodjatok le!

Igaz áldozattal áldoztatok, és bízzatok az ÚRban! Sokan mondják: Bár jó napokat látnánk, és ránk ragyogna orcád világossága, URunk! Nagyobb örömet adsz szívembe azokénál, akiknek bőven van búzájuk és boruk. Békében fekszem le, és el is alszom, mert csak te adod meg, URam, hogy biztonságban élhessek!

János 16,27-33

Én az Atyától jöttem, és eljöttem a világba, de most elhagyom a világot, és az Atyához megyek. Ekkor így szóltak hozzá tanítványai: Íme, most nyíltan beszélsz, és nem példázatot mondasz. Most már tudjuk, hogy mindent tudsz, és nincs szükséged arra, hogy valaki megkérdezzen téged: ezért hisszük, hogy Istentől jöttél. Jézus így válaszolt: Most hiszitek? Íme, eljön az óra, sőt már el is jött, amikor elszéledtek, mindenki a maga otthonába, és engem egyedül hagytok: de én mégsem vagyok egyedül, mert az Atya velem van. Ezeket azért mondom nektek, hogy békességetek legyen énbennem. A világon nyomorúságotok van, de bízzatok: én legyőztem a világot.

Istenünk! Sokszor elveszítjük békességünket. Képtelenek vagyunk messziről látni dolgainkat, nem értjük az összefüggéseket, elfogy a hitünk. Köszönjük, hogy még akkor is bíztatsz minket, amikor tudod előre, hogy szét fogunk futni. Köszönjük, hogy nincs az a helyzet, ami után még mindig ne a Te karod várna minket. Segíts a világra, erre az egész földgolyóra úgy nézni, mint amiben Te győztes vagy még akkor is, ha ez nem látszik. Ámen

„A hit ilyen értelemben hiten túli hit, reményen túli remény, bizalmon túli bizalom. De hiszen ez nyilvánvaló. Az a bizalom és remény ugyanis, amit köznapi értelemben megélünk, nem igazi bizalom és nem igazi remény, mivel egy változó, porlékony, színeváltó világ színteréhez kénytelen igazodni. A hit viszont valódi – vagy ha úgy tetszik, „szótáron túli” – értelmükben kívánja használni e szavakat. De mondhatnám azt is, hogy egyedül a hit képes jól és helyükön használni e szavakat, amik benne vannak ugyan a szótárban, de kiszolgáltatott sorsunkban aligha van reális értelmük. Amikor a regényíró belekezd művének megírásába, ugyan miben bízik? Abban, hogy a lét áttekinthetetlen részeit egységbe szervezi? Nem tudom. Tudva, nem tudva, abban bízik, hogy erőfeszítésének alázatában találkozik azzal a realitással, mely erejét meghaladó módon segítségére siet. E nélkül a „bizalom” és e nélkül a „segítség” nélkül soha nem született volna nagy regény, legfeljebb házi dolgozatok, iskolás konstrukciók. Én többek közt ezért is bízom, és bizalmamat ezért is érzem a hit egyik Istenhez vezérlő ösvényének.”

(Pilinszky János: A bizalomról/3.)

december 14. kedd

6. zsoltár

URam, ne feddj meg haragodban, ne ostorozz indulatodban! Kegyelmezz, URam, mert elcsüggedtem, gyógyíts meg, URam, mert reszketnek tagjaim! Lelkem is csupa reszketés, és te, URam, meddig késeled? Fordulj hozzám, URam, mentsd meg életemet, szabadíts meg, mert irgalmas vagy! Mert a halál után nem emlegetnek téged, ki ad hálát neked a sírban? Belefáradtam a sóhajtozásba. Egész éjjel könnyekkel áztatom ágyamat, könnyeimmel öntözöm fekvőhelyemet. Szemem elhomályosodott a bánattól, fénye megtört sok ellenségem miatt. Távozzatok tőlem mind, ti, gonosztevők, mert meghallotta az ÚR hangos sírásomat! Meghallgatta könyörgésemet az ÚR, imádságomat elfogadta az ÚR. Megszégyenül és reszketni fog nagyon minden ellenségem, meghátrál és megszégyenül egy pillanat alatt!

Máté 9,2-6.

És íme, odavittek hozzá egy bénát, aki ágyban feküdt. Amikor Jézus látta hitüket, így szólt a bénához: Bízzál, fiam, megbocsáttatnak a te bűneid. Ekkor néhányan az írástudók közül így szóltak magukban: Istenkáromló! Jézus pedig, mivel ismerte gondolataikat, ezt mondta: Miért gondoltok gonoszt szívetekben? Ugyan mi könnyebb? Azt mondani, hogy megbocsáttatnak a te bűneid, vagy ezt mondani: Kelj fel, és járj? De azért, hogy megtudjátok, az Emberfiának van hatalma bűnöket megbocsátani a földön – ekkor ezt mondta a bénának: Kelj fel, vedd az ágyadat, és menj haza!

Istenünk, kérjük, segíts minket abban, hogy bele merjünk nézni a farizeusok tükrébe. Hárítjuk magunktól, hogy ilyennek lássuk magunkat. Ezért nem vesszük észre álbiztonságainkat, álbizalmunkat, álrendszerünket, amelyek behálózhatnak minket. Könyörülj rajtunk, hogy lássunk, és ezáltal inkább bűnös vámszedővé váljunk, és irgalmadat kolduljuk. Hamis bizalmak helyett hadd bízzunk igazán, teljes szívvel benned! Uram irgalmazz! Krisztus kegyelmezz! Uram irgalmazz! Ámen

„Az evangéliumi lecke olyan egyszerű. Kik ezek a vámosok? Nem mások ők, mint a farizeusok ellentétei. Ha a farizeusok festett koporsók, a vámosok épp fordítva: csak kívülről feketék, szívük éberem fülel a hívó jó szóra. Kivetettek, ez igaz, de épp ezért nincs okuk képmutatásra, szabadok és nyitottak. S nyitottságuk és szabadságuk az, amit Jézus megszentel, s azontúl a keresztény ember külön típusát jelentik, egészen különleges szerepet játszva az üdvösség drámájában. Szent Ferenctől a jobb latorig óriási a skálája e szerepkörnek, amit – híven az ő bátorságukhoz – néha akár keresztény anarchizmusnak is nevezhetnénk, s egyiket-másikat a kereszténység, a szeretet anarchistáinak. Gyökerük olykor kevéske, de annál szebb a koronájuk, mit szeretetre szomjasan, mély bizalommal nyújtanak oda szélnek-égnek. S Jézus nem is szokott elfordulni tőlük: a jobb latort a kereszten, földi élete legdrámaibb magaslatán szólította magához.”

(Pilinszky János: Villon)

62. zsoltár

Csak Istennél csendesül el lelkem, tőle kapok segítséget. Csak ő az én kősziklám és szabadítóm, erős váram, nem ingadozom sokáig. Meddig támadtok egyetlen emberre, miért akarjátok mindnyájan megölni? Olyan, mint a düledező fal és a bedőlt kerítés! Csak azon tanácskoznak, hogyan taszítsák le a magasból. Hazugságban telik kedvük, szájukkal áldanak, szívükben átkoznak. Csak Istennél csendesül el lelkem, tőle kapok reménységet. Csak ő az én kősziklám és szabadítóm, erős váram, nem ingadozom. Istennél van segítségem és dicsőségem, erős sziklám és oltalmam az Isten. Bízatok benne mindenkor, ti népek, öntsétek ki előtte szíveteket, Isten a mi oltalmunk! Csak pára az emberek élete, hazug látszat a halandóké. Ha mérlegre kerülnek, a páránál is könnyebb mindegyik. Ne bízatok zsarolt javakban, rablott holmival ne kérkedjete! Ha gyarapszik is vagyontok, ne bizakodjatok el! Szóltott egyszer az Isten, és ezt a két dolgot értettem meg: Istennél van az erő; nálad van, URam, a szeretet. Te megfizetsz mindenkinek tettei szerint.

2. Kor 4,1-6

Ezért, mivel Isten irgalmából ez a szolgálatunk, nem hátrálunk meg... nem cselekszünk ravaszkodva, és nem hamisítjuk meg Isten igéjét, hanem az igazság nyílt hirdetésével ajánljuk magunkat minden ember lelkiismeretének Isten színe előtt. Ha evangéliumunk mégsem érthető, csak azok számára borítja fátyol, akik a pusztulás útján járnak... Mert nem önmagunkat hirdetjük, hanem Krisztus Jézust, az Urat, önmagunkat pedig mint szolgáitokat Jézus miatt. Isten ugyanis, aki ezt mondta: „A világosság felragyog a sötétségből”, világosságot gyújtott a szívünkben, hogy felragyogjon előttünk Isten dicsőségének ismerete Jézus Krisztus arcán.

Köszönjük Urunk, hogy Nálad van az erő, a szeretet. Köszönjük, hogy belénk látsz, ismersz minket. Köszönjük, hogy a Veled való találkozás soha nem múlik el nyomtalanul. Szeretnénk megállni, csendben lenni, Rád figyelni! Tapasztaltuk, hogy amikor erősnek hittük magunkat, amikor azt hittük képesek vagyunk a feladat megoldására, a zsákutcák, a téves utak elkerülésére, a rossz elutasítására, mégis megbotlottunk, elbuktunk, nem végeztük el, eltévedtünk, verembe estünk. Megvalljuk, nem találtuk a békesség útját és nem kerestünk Téged! Sokszor bennünk sincs békesség, és így körülöttünk sem lesz. Olyan jó, hogy kérhetünk, hogy bizalommal állhatunk meg előtted. Ne hagyj minket elesni! Légy Te életünk Világossága! Könyörülj rajtuk és légy a halál ellen is megbátorítónk! Segíts közelebb magadhoz! Ámen.

„Jézus, aki a tiszta, alapvető emberi szituációkat gyökerükig vállalta és átélte – kétségbeesett mondatával (Én Istenem, miért hagytál el engem?) lett valóban a miénk... Feladatát e szavakkal pecsételte meg: realizálta a végsőkig, örök gyógyírt nyújtva minden emberi kétségbeesés számára. „Atyám, a Te kezedbe ajánlom lelkemet...” A két mondat félelmes erővel, az áldozat és az alázat logikájával fonódik egybe, s teremt egységet... A mindannyiunkra kötelező keresztény realizmus és bizalom – a teljes próbatételt vállaló és kiálló bizalom – egész életünket meghatározó szava e két „szó”.

december 16. csütörtök

95. zsoltár

Jöjjetek, örvendezzünk az ÚR előtt, ujjongjunk szabadító kősziklánk előtt! Menjünk eléje hálaadással, ujjongjunk előtte énekszóval! Mert nagy Isten az ÚR, nagy király minden isten fölött. Kezében vannak a föld mélységei, a hegyek ormai is az övéi. Övé a tenger, hiszen ő alkotta, a szárazföldet is az ő keze formálta. Jöjjetek, boruljunk le, hajoljunk meg, essünk térdre alkotónk, az ÚR előtt! Mert ő a mi Istenünk, mi pedig legelőjének népe, kezében levő nyáj vagyunk. Most, amikor halljátok szavát, ne keményítsétek meg szíveteket, mint Meribánál, amikor Masszánál voltatok a pusztában, ahol megkísértettek engem őseitek, próbára tettek, bár látták tetteimet. Negyven évig bosszankodtam arra a nemzedékre és ezt mondtam: Tévelygő szívű ez a nép, nem ismeri útjaimat. Meg is esküdtem haragomban, hogy nem mehetnek be a nyugalom helyére!

János 3,17-21

Mert Isten nem azért küldte el a Fiút a világba, hogy elítélje a világot, hanem hogy üdvözüljön a világ általa. Aki hisz őbenne, az nem jut ítéletre, aki pedig nem hisz, már ítélet alatt van, mert nem hitt Isten egyszülött Fiának nevében. Az ítélet pedig az, hogy a világosság eljött a világba, de az emberek jobban szerették a sötétséget, mint a világosságot, mert a cselekedeteik gonoszak. Mert aki rosszat cselekszik, gyűlöli a világosságot, és nem megy a világosságra, hogy le ne lepleződjenek a cselekedetei. Aki pedig az igazságot cselekszi, a világosságra megy, hogy nyilvánvalóvá legyen cselekedeteiről, hogy Isten szerint cselekedte azokat.

Áldunk és magasztalunk Urunk! Áldunk Téged Jézus Krisztusért! Szeretnénk Téged sokkal teljesebb szívvel magasztalni, dicsőíteni. Köszönjük gondoskodásodat, sokféle kedvességedet. Egyedül Te tudod azt igazán, hogy mire van szükségünk. Add meg nekünk azt a jót, amire szükségünk van és végezd azt el bennünk, hogy elinduljunk a bizalom felé. Engedd átélünk azt a csodát, hogy azokon a helyeken, ahova állítottál, azok mellett az emberek mellett, akik mellé rendeltél, azokban a feladatokban, amiket ránk bízál, tudjunk hűségesekek lenni, és ajándékozd nekünk az általad elkészített jövőbe vetett bizalmat is. Ámen.

„...A nyitottság a legszebb Istenhez való viszonyunkban: bizalom van benne, s csak a bizalom nyelvén beszélhetek magamról is Istennel. Akkor nyugszom meg, akkor kapom vissza békém, ha teljes őszinteséggel igyekszem Isten rólam alkotott ismeretére jutni. Hiszen ez az ismeret, az ő látása nem ítélet – arra vár, hogy bűneimet magamra olvassam, s ő fölmenthessen. Ez a bizalom, a gyermek zokogó, megindult bizalmának jutalma... Állapotunkat kell tehát alaposan megismernünk, ha életünk holtpontjáról el akarunk lendülni. Mert megállni – itt annyit jelent: poshadni. A lelki feltámadás fénye azokra vár, akik pörükben tudnak maguk fölött ítélni.”

(Pilinszky János: A bizalom és jutalma)

december 17. péntek

46. zsoltár

Isten a mi oltalmunk és erősségünk, mindig biztos segítség a nyomorúságban. Azért nem félünk, ha megindul is a föld, és hegyek omlanak a tenger mélyébe; ha háborognak és tajtékoznak is vizei, és tombolásától megrendülnek a hegyek. Egy folyó ágai örvendeztetik Isten városát, a Felségesnek szent hajlékait. Isten van benne, nem inog meg, megsegíti Isten reggelre kelve. Népek háborognak, országok inognak, ha az ÚR mennydörög, megretten a föld. A Seregek Ura velünk van, Jákób Istene a mi várunk. Jöjjetek, lássátok az ÚR tetteit, aki bámulatos dolgokat művel a földön. Háborúkat szüntet meg a föld kerekiségén, íjat tör össze, lándzsát tördel szét, harci kocsikat éget el. Csendesedjete el, és tudjátok meg, hogy én vagyok az Isten! Magasztalnak a népek, magasztal a föld. A Seregek Ura velünk van, Jákób Istene a mi várunk.

Sámuel 15,11

Akkor ezt mondta Sámuel: Talán ugyanúgy tetszik az Úrnak az égő- és a véresáldozat, mint az engedelmisség az ÚR szava iránt? Bizony, többet ér az engedelmisség az áldozatnál, és a szófogadás a kosok kövérjénél!

Magasztalunk Téged, Rólad zeng énekünk szabadításodért! Köszönjük megszólításodat és köszönük, hogy a bizalom szavával válaszolhatunk neked. Ha csak magunkra, mulasztásainkra és bűneinkre nézünk, nem állhatunk meg előtted. Köszönjük, hogy Te alkalmassá tehetsz minket mindarra a feladatra, amit elkészítettél számunkra. Őrizz meg attól, hogy akár keserűségünkben, akár elbizakodottságunkban meggondolatlanul csináljunk valamit! Szeretnénk behívni Téged minden ügyünkbe: gazdasági ügyeinkbe, személyes kérdéseinkbe, családjainkba, közösségeinkbe, egész életünkbe. Olyan jó, hogy ismeresz minket. Rád bízunk magunkat, szeretteinket. Add világos útmutatásodat kérdéseink és félelmeink tengerében, vedd el minden bizonytalanságunkat. Taníts meg áment mondani akaratodra, neked engedelmeskedni. Ámen

„Legyen” – mondotta Szűz Mária, amikor az angyal tudtára adta, hogy méhében, a Szentlélek erejével, megfogant az isteni gyermek. Ez a „fiat”, írja Emmanuel Mounier, szimbóluma lehetne minden emberi döntésnek. Máriának e véghetetlen bizalommal kiejtett szava Isten anyjává emelte őt, s ez a „legyen” teljes mélységében befolyásolja azóta is az emberiség drámáját. S e csoda – a szabad választás és a tökéletes engedelmisség csodája a véghetetlen szeretettel szemben – azóta is nap nap után megtermi a maga isteni gyümölcsét.

(Pilinszky János: Fiat!)

december 18. szombat

102. zsoltár

Nincstelen ember imádsága, amikor elcsügged, és kiönti panaszát az ÚR előtt. Hallgasd meg, Uram, imádságomat, jusson hozzád kiáltásom! Ne rejtse el előlem orcádat, ha szorult helyzetben vagyok! Fordítsd felém füledet, ha kiáltok, siess, hallgass meg engem! Mert elmúlnak napjaim, mint a füst, izzanak csontjaim, mint a parázs. Szívem olyan, mint a levágott és elszáradt fű, még az evésről is elfelejtkezem. Hangos jajgatásom közben húsom a csontomra száradt. A pusztai pelikánhoz hasonlítok, olyan vagyok, mint bagoly a romok közt. Álmatlan vagyok és oly magányos, mint madár a háztetőn. Mindennap gyaláznak ellenségeim, csúfolóim átkoznak engem. Hamut eszem kenyér gyanánt, és italomat könnyekkel keverem háborgó haragod miatt, mert fölemeltél és eldobtál engem. Napjaim olyanok, mint a megnyúlt árnyék, én pedig elszáradok, mint a fű. De te, URam, örökre megmaradsz, nemzedékről nemzedékre emlegetnek. Indulj irgalomra Sion iránt, mert ideje, hogy megkegyelmezz neki, itt van már az ideje! Még a köveiben is gyönyörködnek szolgálid, a porán is szánakoznak. Félik majd, URam, nevedet a népek, és a föld királyai dicsőségedet, amikor felépíti Siont az ÚR, és megjelenik dicsőségesen. Törődik a gyámoltalanok imádságával, nem veti meg imádságukat. Meg kell ezt írni a jövő nemzedéknek, hogy dicsérje az URat az újjáteremtett nép. Mert letekintett az ÚR a szent magasságból, lenézett a mennyből a földre, hogy meghallja a foglyok sóhajtását, és megszabadítsa a halálraítélteket. Hirdessék az ÚR nevét a Sionon, és dicséretét Jeruzsálemben, amikor összegyűlnek a népek és országok, hogy az URat tiszteljék. Erőm megtört az úton, megrövidültek napjaim. De ezt kérem: Istenem, ne vedd el életemet annak delén, te, kinek évei nemzedékről nemzedékre tartanak! Te vettedél hajdan alapot a földnek, az ég a te kezéd alkotása. Azok elpusztulnak, de te megmaradsz. Mind megavulnak, mint a ruha, váltod őket, mint az öltözetet. Ők változnak, de te ugyanaz maradsz, éveidnek soha sincs vége. Szolgálid fiai színed előtt lakhatnak, utódaik is megmaradnak.

Filippi 4,4-5

Örüljete az Úrban mindenkor! Ismét mondom: örüljete! A ti szelídségeitek legyen ismert minden ember előtt! Az Úr közel! Semmiért se aggódjatok, hanem imádságban és könyörgésben mindenkor hálaadással tárjátok fel kéréseiteket Isten előtt; és Isten békessége, mely minden értelmet meghalad, meg fogja őrizni szíveteket és gondolataitokat Krisztus Jézusban.

Mennyei Atyánk, segíts igazán elcsendesednünk! Egész nap annyi lármát hallunk egész nap és annyit lármáztunk mi is. Köszönjük, hogy csöndet tudsz teremteni, hogy meghalljuk a Te halk és szelíd szavad, amelyikben erő van, amelyik teremtő Ige, amelyikkel sohasem csupán tanítasz, hanem mindig megajándékozol. Bocsátsd meg, hogy sokszor úszunk az árral. Nincs bátorságunk kilépni. Magunk se tudjuk, hogy mit kellene tennünk, hogyan lehetne engedelmeskedni, mit kellene kérni. Kérünk téged, hogy hadd tudjunk igazán szeretni, kérünk, taníts benned bízni és hozzád fohászolni. Köszönjük, hogy Téged várunk! Köszönjük, hogy bennünk és általunk is építed Országod, hogy az a jó dolog, amit elkezdted bennünk, beteljesedik Általad. Kérünk, hogy használj minket is ebben a munkában!

„Simone Weil naplójegyzete a tökéletes kérő imáról: Szerinte akkor kérünk imánkban valamit a legigazabb szívvel, ha imánk végén már meg is feledkezünk eredeti kérésünkről, s egyedül Isten szeretetének és akaratának engedjük át magunkat. Hiszen akitől maradéktalan bizalommal kérünk valamit, annak gondviselésében is maradéktalanul bízunk, és szükségszerűen a magunk kérése elébe helyezzük szándékát.

De ez a bizalmunk ugyanakkor épp nem jelent egyszer s mindenkorra szóló mentességet a nehézségek terhe alól. A „fiat”, mit Mária kiejtett az Üdvözítő megtestesülésének hajnalán, nem áll egymagában a történet elején. Egy másik „legyen” is társul hozzá. Az, amit a történet végén mondott ki az Üdvözítő az Olajfák hegyén, s amiben a megváltás végső drámája testesült meg. Két „fiat”, két „igen”, amely mostantól fogva örökre várja már a harmadikat, a mi igenünket.”

(Pilinszky János: Fiat! folyt.)

december 19. vasárnap

128. zsoltár

Boldog mindenki, aki az URat féli, és az ő útjain jár. Kezed munkája után élsz, boldog vagy, és jól megy sorod. Feleséged olyan házad belsejében, mint a termő szőlőtő; gyermekeid olyanok asztalod körül, mint az olajfacsemeték. Ilyen áldásban részesül az az ember, aki féli az URat. Áldjon meg téged a Sionról az ÚR, hogy láthasd Jeruzsálem jólétét egész életeden át, és megláthasd unokáidat is! Békesség legyen Izráelben!

János 6,41-51

A zsidók zúgolódni kezdtek ellene, mert ezt mondta: Én vagyok az a kenyér, amely a mennyből szállt le. És azt kérdezték: Nem Jézus ez, József fia, akinek ismerjük apját és anyját? Akkor hogyan mondhatja: A mennyből szálltam le? Jézus így válaszolt nekik: Ne zúgolódjatok egymás között! Senki sem jöhet énhozzám, ha nem vonzza őt az Atya, aki elküldött engem. Én pedig fel-támasztom azt az utolsó napon. Meg van írva a prófétáknál: „És mindnyájan Istentől tanítottak lesznek.” Aki az Atyára hallgatott, és tőle tanult, az mind énhozzám jön... Én vagyok az az élő kenyér, amely a mennyből szállt le: ha valaki eszik ebből a kenyérből, élni fog örökké, mert az a kenyér, amelyet én adok oda a világ életéért, az az én testem.

Istenünk, köszönjük, hogy velünk vagy, de azt is köszönjük, hogy Eljövendő vagy! Áldd meg minket jelenléteddel, a Benned való bizalom boldogságával. Köszönjük, hogy gazdag Isten vagy, és köszönjük, hogy nem sajnálsz tőlünk kincseidet. Olyan sok kincset kaptunk Tőled, mégis számtalan hiányt élünk meg az életünkben. Köszönjük, hogy megérted veszteségeinket, fájdalmainkat, könnyeinket. Köszönjük kimondhatatlan ajándékodat: Jézust.

Vágyunk a Veled való találkozásra! Kérünk ajándékozz békességet, vigasztalást, belső szabadságot! Kérünk, hogy gyógyítsd meg szemünket, hogy meglássuk Tőled kapott ajándékainkat. Ámen

„Tudjuk, Jézus a köveket nem változtatta kenyerekké, s azt is, hogy aki kenyeret kér, nem kaphat követ az Atyától.

E két tény híven tükrözi a keresztyén imádság lényegét. Azt, hogy az imádság az Istenbe vetett emberi bizalom helyreállításának eszköze. Bármit kérünk tehát, nem kérésünkben, nem is annak teljesülésében kell bizakodnunk, hanem egyedül Istenben. Ehhez tudnunk kell azonban, hogy Istentől egyedül kenyeret kérhetünk, de sose azt, hogy a köveket változtassa kenyerekké. Amikor kenyeret kérünk tőle, nem teszünk egyebet, mint hogy fiúi bizalommal fordulunk hozzá. Valahányszor tökéletes bizalommal imádkozunk, kenyeret kérünk Istentől.

A kenyér itt: jót jelent. Isten nem tud mást adni nekünk, egyedül kenyeret. Egyedül a tiszta jóból tud megetetni bennünket.”

(Pilinszky János: Kő és kenyér)

december 20. hétfő

90. zsoltár

Uram, te voltál hajlékunk nemzedékről nemzedékre. Mielőtt hegyek születtek, mielőtt a föld és a világ létrejött, öröktől fogva mindörökké vagy te, ó, Isten! A halandót visszatéríted a porba, és ezt mondod: Térjetek vissza, emberek! Mert ezer esztendő előtted annyi, mint a tegnapi nap, amely elmúlt, mint egy őrültásnyi idő éjjel. Elragadod őket, olyanok lesznek, mint reggelre az álom, mint a növekvő fű: reggel virágzik és növekszik, estére megfonnyad és elszárad. Bizony elmúlunk haragod miatt, indulatod miatt hirtelen semmivé leszünk, ha magad elé állítod bűneinket, titkolt vétkeinket orcád világossága elé. Elmúlik minden napunk haragod miatt, úgy elmúlnak esztendeink, mint egy sóhajtás. Életünk ideje hetven esztendő, vagy ha több, nyolcvan esztendő, és nagyobb részük hiábavaló fáradság, olyan gyorsan eltűnik, mintha repülnénk. Ki tudja, milyen erős haragod, és milyen félelmetes felháborodásod? Taníts úgy számolni napjainkat, hogy bölcs szívhez jussunk! Fordulj hozzánk, URam! Meddig késele? Könyörülj szolgálaidon! Áraszd ránk kegyelmedet reggelenként, hogy vigadjunk és örüljünk egész életünkben! Örvendeztess meg bennünket annyi napon át, ahányon át megaláztál, annyi éven át, ahányban rossz sorsunk volt! Legyenek láthatóvá tetteid szolgálaidon, és méltóságod fiaikon! Legyen velünk Istenünknek, az Úrnak jóindulata! Kezeink munkáját tedd maradandóvá, kezeink munkáját tedd maradandóvá!

Ézsaiás 30,19-26.

Ne sírj többé, Sion népe, Jeruzsálem lakója! Bizonyosan megkegyelmez az ÚR, ha hozzá kiáltasz. Mihelyt meghallja, válaszol neked...Olyan lesz a sápadt hold fénye, mint az izzó nap fénye, az izzó nap fénye pedig hétszeres lesz, a nappali fény hétszerese azon a napon, amikor az ÚR bekötözi népe sérülését, és meggyógyítja a rajta ejtett sebet.

Drága Urunk, szereteted csendjében eléd hozzunk mindazt, ami bánt.

Világosságod ölelésében átadjuk neked mindazt, amit rejtegettünk, szégyent és betegséget, megaláztatást és bizalmatlanságot.

Eléd jövünk, világ világossága, Te tudod, mit jelent embernek lenni. Jövünk hittel és bajokkal, reménnyel és félelmekkel a szívünkben. Gyógyulásért, erőért, bizalomért könyörgünk! A te szavadat hallgatjuk: „Ne félj”, „Szeretlek titeket”, „Megbocsáttattak a te bűneid”, „Én mindig veletek leszek”.

Dicsérünk téged mindeneket életető, emberré lett Isten. Hálát adunk neked, leborulunk előtted, aki bekötözöl, aki meleget adsz, aki beavatsz minket a titokba, hogy veled még a perem-létben is szíved közepén vagyunk. Áldjuk hétszeres erővel teremtő jószágodat! Kérünk, áldd meg hozzád vezető utunkat, támogasd lépéseinket, adj megnyugvást az elcsigázottnak, védelmezd az öröme talált szíveket. Ámen

„Az imádság az Istenben való bizalom helyreállításának az útja és iskolája. Önmagunk fokozatos hozzászoktatása ahhoz, hogy merjük a tiszta jót kérni és elfogadni Istentől. Ami nem is olyan egyszerű. Az igazság az, hogy szívünk túlon túl hozzászokott a rosszhoz, vagy legalábbis a közepeshez. S akkor is, amikor a legfőbb jót – a kenyeret – kérjük, ezt a kérésünket is csak kerülő úton merészelve megkockáztatni. Kenyeret kérünk, igaz, de a kövek átváltoztatása árán. Ami röviden annyit jelent, hogy áttételesen még ezt a kérésünket is valami alantashoz kapcsoljuk. Tévelygő szívünk legtöbb esetben egyszerre szeretné a Tékozló Fiú kétféle útját megjárni. Úgy elkóborolni hazulról, hogy az hazatérésnek tűnjék az atya szemében.”

(Pilinszky János: Kő és kenyér folyt.)

december 21. kedd

116. zsoltár

Szeretem az URat, mert meghallgatja könyörgésem szavát. Felém fordította fülét, ezért őt hívom segítségül, amíg csak élek. Körülfontak a halál kötelei, a sírtól való rettegés fogott el engem, nyomorúságban és bánatban van részem. De az ÚR nevét hívom segítségül: Ó, URam, mentsd meg életemet! Kegyelmes és igazságos az ÚR, irgalmas a mi Istenünk. Megőrzi az ÚR az együgyűeket, elesett vagyok, de ő megsegít. Légy újból nyugodt, lelkem, mert jól bánt veled az ÚR! Megmentettél engem a haláltól, szememet a könnyhullatástól, lábamat az elbukástól, az ÚR színe előtt járhatok az élők földjén. Hittem, ha így szólok is: Igen elesett vagyok! Kétségbeesésemben mondtam: Minden ember hazug! Mit fizessek az ÚRnak a sok jóért, amit velem tett? A szabadulásért fölemelem a poharat, és az ÚR nevét hirdetem. Teljesítem az ÚRnak tett fogadalmimat egész népe jelenlétében. Drágának tekinti az ÚR híveinek halálát. Ó, URam, én a te szolgád vagyok, szolgád vagyok, szolgálóleányod fia: levitted rólam a bilincset. Hálaáldozatot mutatok be neked, és az ÚR nevét hirdetem. Teljesítem az ÚRnak tett fogadalmimat egész népe jelenlétében, az ÚR házában udvaraiban, tebenned, Jeruzsálem! Dicsérjétek az URat!

Márk 14, 33-39

Maga mellé vette Pétert, Jakabot és Jánost, azután rettegni és gyötrődni kezdett, majd így szólt hozzájuk: Szomorú az én lelkem mindhalálig: maradjatok itt, és virrasszatok! Egy kissé távolabb ment, a földre borult és imádkozott, hogy ha lehetséges, múlték el tőle ez az óra. És így szólt: Abbá, Atyám! Minden lehetséges neked: vedd el tőlem ezt a poharat; mindazáltal ne úgy legyen, ahogyan én akarom, hanem amint te. Amikor visszament, alva találta őket, és így szólt Péterhez: Simon, alszol? Nem tudtál egy órát sem virrasztani? Virrasszatok és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne esetek: a lélek ugyan kész, de a test erőtlen. Újra elment, és ugyanazokkal a szavakkal imádkozott.

Istenünk, olyan sokszor megtörténik velünk az, hogy csak saját tetteinkben bízunk. Úgy érezzük, mi csináljuk a világban a dolgokat, mintha az élet rajtunk állna vagy bukna. Taníts meg minket elengedni, kiengedni, átengedni dolgainkat. Hadd dőljünk most is hátra: Uram cselekedj Te! Rád bízunk szeretteinket, szűkebb és tágabb világunkat, világítsd be a sötétséget! Most nem teperünk, nem követelünk, nem hajtunk sehová, most nem könyörgünk, csak kérünk, mint gyermek a szerető apját. Ámen

„Mi is történik, amikor imádkozunk? Azt hiszem, egy ellentmondásokkal teli, megtévesztően világos és megtévesztően sötét, megtévesztően indokolt és megtévesztően indokolatlan világban az imádságban egyszerűen visszatalálunk abba a bizalomba, mely egyszerre lágyabb és erőteljesebb mindennél, mint maga az égbolt, a „mindenség alapanyaga”, vagy ha úgy tetszik, a teremtés „eredendő szövete”. Ha ugyanis csak a sötétségre, a fölfoghatatlanra bízom magamat, előbb-utóbb felébredek. Ha csak belátható világosságba kapaszkodom, előbb-utóbb kifulladásra kikerülhetetlen „sötét pályákra” térve. Az imádkozó ember tartása tökéletesen más. Számára a lét világos, érthető, föltérképezett része is titok, s a sötét nagyobbik fele is világít. Szíve és értelme egyként fülel a kétféle üzenetre, s egyként szeretettel fogadja mindkettő érintését... Bizalma a két rész közt olyan egységet teremt, mely – ha előlegezetten is – túljár életem és halálom.” (Pilinszky János: Amikor imádkozunk)

december 22. szerda

119. zsoltár, 80-94

Bár lenne szívem tökéletes rendelkezéseid szerint, hogy ne valljak szégyent! Szabadításod után sóvárog lelkem, igédben reménykedem. Sóvárogva tekintek ígéretedre: Mikor vigasztalsz meg engem? Bár olyan vagyok, mint a füstre tett tömlő, nem feledkezem meg rendelkezéseidről. Hány napja van még szolgáltnak? Mikor tartasz ítéletet üldözőimen? Vermeket ástak nekem a kevélyek, akik nem törvényed szerint élnek. Minden parancsolatod igaz. Galádul üldöznek, segíts meg! Csaknem kiirtottak a földről, mert nem hanyagoltam el utasításaidat. Tartsd meg életemet kegyelmesen, én pedig megtartom intelmeidet. Uram, igéd örökké megmarad, szilárdan, akár az ég. Nemzedékről nemzedékre megmarad igazságod. Megszilárdítottad a földet, ezért áll rendíthetetlenül. Döntéseid szerint áll ma is, mert téged szolgál a mindenség. Ha nem törvényed gyönyörködtetne, elpusztulnék nyomorúságomban. Sohasem felejttem el utasításaidat, mert azokkal éltetsz engem. Tied vagyok! Szabadíts meg, hiszen utasításaidat kutatom.

Máté 18,21-32

Akkor Péter odament hozzá, és ezt kérdezte tőle: Uram, hányszor kell megbocsátanom az ellenem vétkező testvéremnek? Még hétszer is? Jézus így válaszolt: Mondom neked, nem-hogy hétszer, hanem még hetvenszer hétszer is. Ezért hasonló a mennyek országa ahhoz a királyhoz, aki el akarta számoltatni a szolgáit. Amikor hozzákezdett, egy olyan embert vittek elé, aki tízezer talentummal volt adósa. Mivel nem volt miből fizetnie, megparancsolta az úr, hogy adják el őt és feleségét, gyermekeit és mindenét, amije van, és úgy fizesse meg. A szolga ekkor leborult előtte, és így esedezett: Légy türelemmel irántam, és mindent megfizetek neked. Az úr pedig megszánta a szolgát, elbocsátotta, és elengedte az adósságát. Amikor azonban kiment az a szolga, találkozott egyik szolgatársával, aki száz dénár-ral tartozott neki. Megragadta, fojtogatni kezdte, és ezt mondta neki: Fizesd meg, amivel tartozol! Szolgatársa ekkor leborult előtte, és így kérlelte: Légy türelemmel irántam, és megadom majd neked. De az nem engedett, hanem elmenve börtönbe záratta őt, amíg meg nem fizeti a tartozását. Amikor szolgatársai látták ezt, nagyon felháborodtak. Elmentek, és jelentették uruknak mindazt, ami történt. Akkor magához hívatta őt ura, és így szólt hozzá: Gonosz szolga, elengedtem minden tartozásodat, mivel könyörögtél nekem.

Istenünk, mi bocsánatból élünk. Ebből a táplálékból mozgunk. A te irgalmad miatt vagyunk egyáltalán a földön. Ha a bocsánat olyan, mint a mennyei anyatej, szeretnénk, ha soha nem hagynánk el mennyei öledet. Ott vagyunk Nálad, ahol nincs számonkérés, ahol nem keresik a hibást, ahol nem kell rettegni, hogy mit rontottam el. Segíts, hogy az egész világot ebből a helyzetből figyeljük, hogy megtanuljunk felejtetni, elengedni, lényegtelennek látni emberi dolgokat. Könyörülj rajtunk, áldj meg minket ezzel a Lélekkel! Ámen

„Amikor valóban megbocsátunk valakinek: elfelejtjük, amit ellenünk elkövetett. Épp ezért, ha egyszer csakugyan megbántuk bűnünket, azt is el kell fogadnunk, hogy Isten nemcsak megbocsátotta, de el is felejtette, amit ellene elkövettünk. Az igazi bánatot nyomon kell követnie az alázatos és felhőtlen bizalomnak, megkönnyebbülésnek, sőt örömnak. Aki „nem tud magának megbocsátani”, hallgatólagosan önmaga egyetlen és föltétel nélküli bírójának tartja saját magát, mintegy beöltözik bűntudatába és vétkébe. Az ilyen szív nem érti, hogy a teremtés az isteni szeretet műve.”

(Pilinszky János: Megbocsátás és felejtés)

december 23. csütörtök

128. zsoltár

Boldog mindenki, aki az URat féli, és az ő útjain jár. Kezed munkája után élsz, boldog vagy, és jól megy sorod. Feleséged olyan házad belsejében, mint a termő szőlőtő; gyermekeid olyanok asztalod körül, mint az olajfacsemeték. Ilyen áldásban részesül az az ember, aki féli az URat. Áldjon meg téged a Sionról az ÚR, hogy láthasd Jeruzsálem jólétét egész életeden át, és megláthasd unokáidat is! Békesség legyen Izráelben!

1 Korintus 1,18-25

Mert a keresztről szóló beszéd bolondság ugyan azoknak, akik elvesznek, de nekünk, akik üdvözülünk, Istennek ereje. Mert meg van írva: „Véget vetek a bölcsék bölcsességének, és az értelmesek értelmét semmivé teszem.” Hol a bölcs? Hol az írástudó? Hol e világ vitázója? Nem tette-e bolondsággá Isten a világ bölcsességét? Mivel tehát a világ a saját bölcsessége útján nem ismerte meg Istent a maga bölcsességében, tetszett Istennek, hogy az igehirdetés bolondsága által üdvözítse a hívőket. És miközben a zsidók jelt kívánnak, a görögök pedig bölcsességet keresnek, mi a megfeszített Krisztust hirdetjük, aki a zsidóknak ugyan megütközés, a pogányoknak pedig bolondság, de maguknak az elhívottaknak, zsidóknak és görögöknek egyaránt az Isten ereje és az Isten bölcsessége. Mert az Isten „bolondsága” bölcsőbb az emberek bölcsességénél, és az Isten „erőtlensége” erősebb az emberek erejénél.

Istenünk, olyan sok helyen keressük a biztonságot! Mindenféle erős emberben, intézményben, tárgyban. Segíts, hogy rálássunk a kereszt biztonságára. Te pici gyermekként már az üldöztetés hajójában ringtál, mintha az valami erős hajó lenne. Szilárdan haladtál egészen a keresztig. Segíts, hogy ha érzékeljük keresztünk szálkáit, érezzük a biztonságot, az értékességet is ez alatt. Köszönjük, hogy követhetünk, és átélhetjük a magunk módján ugyanazt a történetet, amit Te megéltél! Bízunk benned, hogy megtartasz a kereszt bizalmában! Ámen

„Az ember itt a földön nem is annyira lépésről lépésre vándorol, mint inkább keresztről keresztre száll. Más geometriai formáját tekintve is a kereszt: találkozás és ellentét, tiszta ellentmondás. Tragikum és reménység egyszerre. A teljes elhagyatottságnak és kiszolgáltatottságnak ama metszőpontja, ahol a lélek egyedül képes önmagát végül is egészében és véglegesen Isten kezére adni. Az első kereszt a gyerekkor keresztje. Félelemből és bizalomból ácsolták. Mérete nem nagyobb egy kitárt karú gyermeknél. Nekünk, esendő embereknek, ha utolsó „keresztünkről” beszélünk, gondolkodunk: épp elegendő a jobb lator keresztjét „választanunk”. Hogy ez mit jelent? Először is: hogy szívünket és szemünket a középső keresztre függesztjük, önbizalmunkat bizalomra, igazunkat igazságra, féltékenységgel vegyes „szeretetünket” szeretetre, ítéleteinket bűnbánatra és beismerésre cseréljük fel.”

(Pilinszky János: Keresztről keresztre)

december 24. péntek

23. zsoltár

Az ÚR az én pásztorem, nem szűkölködöm. Fűves legelőkön terelget, csendes vizekhez vezet engem. Lelkemet felüdíti, igaz ösvényen vezet az ő nevéért. Ha a halál árnyéka völgyében járok is, nem félek semmi bajtól, mert te velem vagy: vessződ és botod megvigasztal engem. Asztalt terítesz nekem ellenségeim szeme láttára. Megkened fejemet olajjal, csordultig van poharam. Bizony, jószágod és szereteted kíséri életem minden napján, és az ÚR házában lakom egész életemben.

Máté 1, 18.21

Jézus Krisztus születése pedig így történt: Mikor anyja, Mária már jegyese volt Józsefnek, de még nem keltek egybe, kitűnt, hogy áldott állapotban van a Szentlélektől. Férje, József, aki igaz ember volt, és nem akarta őt szégyenbe hozni, elhatározta, hogy titokban elbocsátja. Amikor azonban ezt végiggondolta magában, íme, az Úr angyala megjelent neki álmában, és ezt mondta: József, Dávid fia, ne félj feleségül venni Máriát, mert ami benne fogant, az a Szentlélektől van. Fiút fog szülni, te pedig majd Jézusnak nevezed, mert ő fogja megszabadítani népét bűneiből.

„Tudjuk, a karácsony a szeretet ünnepe. Az ajándékozás gesztusának is ez az értelme: önmagunkat, önmagunknak egy „részét” ajándékozzuk, adjuk oda másoknak. De ez a jelképes gesztus akkor valódi, ha nem marad pusztán jelkép. Azaz, ha minél teljesebb az odaadásunk, s ha teljes emberségünk, minden képességünk, s minél tudatosabban vesz részt benne. Csak így kerülhetjük el a csodálatosan harmonikus ünnep nemegyszer zavaró kísérőit, azt, hogy a három nap pillanatra se válják terhessé vagy akár unalmassá. Mert a szórakozás természete, hogy kiapad, egyedül a szeretet találékonysága kifogyhatatlan.”

(Pilinszky János: Karácsonyi gondolatok)

Áldd meg Istenünk karácsonyunkat! Áldd meg ezt az estét, vigyázz családunkra, távollévő szeretteinkre. Ha nincsenek is itt most, lélekben, a Te szeretetedben köss össze velük.

Ámen